

križaj ga!“ To je omahljivo judovsko ljudstvo, ki komaj čaka onega trenutka, da Jezus prelije svojo drago kri na lesu svetega križa.

Spómnite se tedaj jutri, ko bote prinesli v vežo božjo krasno okinčane oljke in bútarice, tistega veselega dné v Jeruzalemu, ko je še ljudstvo svojo praznično obleko in zelene veje pokladalo po tléh, da vredno počasti svojega kralja, ter ne pozabite nikoli, kako visoko čast in hvalo ste tudi vi dolžni Jezusu, ki vas je s svojo drago kervjo na lesu svetega križa odrešil od večnega pogubljenja. Oljka, ki jo bote imeli v butarah, je pa tudi znamenje in podoba mirú in sprave, ktero nam je on skoz svojo smert in terpljenje pridobil. Zelene vejice nas opominjajo, da se mora naše staro grešno življenje v pravej, resničnej pokori ozelenéti, da ne smemo biti podobni suhim vejam, marveč sadonosnim drevesom, ktera dober sad prave pokore obrodijo.

T.

Pošteni Indijan.

Indijan je prosil svojega sosedu, da bi mu dal malo tobaka. Ta seže v žep in mu ga dá polno perišče. Drugo jutro pride Indijan zopet k svojemu sosedu in mu prinese nazaj tolar, ktereга je najdel med tobakom. Ko so mu pa nekteri svetovali, da naj obderži denar, položi rokó na serec rekoč: Tu pri serci imam dobrega in hudobnega človeka. Dobri mi je rekel: „Denar ni tvoj, daj ga nazaj njegovemu lastniku.“ Hudobni človek pa je rekel: „Dali so ti ga in tvoj je.“ Dobri človek reče dalje: „Ni rés; tobak je tvoj, a denar ne.“ Hudobni nadaljuje zopet: „Ne bodi neumen in nepokojen, ampak pojdi in kupi si žganja za-nj.“ Res nisem vedel, kaj bi storil; poslednjič se vležem v posteljo, da bi se umiril; pa hudobni in dobri človek sta se vso noč kregala takó, da nisem imel poprej miru, dokler nisem oddal denarja pravemu gospodarju.

L.

Kako se je nekdo naučil očenaš moliti.

Bogat kmetič pride k spovedi. Spovednik ga vprašajo, če zná očenaš. „Ne znam ga“ odgovori kmet, „mnogokrat mislil sem se ga na učiti, pa nikoli se nisem pripravil k učenju.“ Spovednik ga dalje vprašajo če umé pisati ali brati. „Tudi tega ne znam“ pravi kmet. — „Kako si tedaj zapomnite vse svoje dolžnike, katerim dajéte denar in žito, ako ne umete niti pisati niti brati?“ vprašajo duhoven. Kmet z ramami majaje odgovori: „Tega jaz pač sam ne vém, kratko, zapomnim si je.“ Duhoven nadaljujejo: „Naložite si v pokoro, posojevati revnim ljudém žita, ktero vam poverniti obljubijo po žetvi!“ „Rad storim kakor vkažete“ pravi kmet, ter odide. — Čez malo časa pošljejo duhoven kmetu reveža, kateri je bil po vasi čisto neznan. Revež ga naprosi, da bi mu posodil dva vagana reží. „Kako se pišeš?“ vpraša kmet reveža. Revež mu odgovori: „Oče naš.“ „Ktereга rodu?“ vpraša dalje kmet. „V nebesih, je moj ród“ odverne revež.